

La colla del banc blau

Al mig de la plaça del Rellotge hi havia un banc blau.

No era el més nou ni el més còmode. Tenia una pota una mica torta, dues taques de pintura verda i una ratlla que algú havia fet amb retolador. Però era el banc de la colla.

Allà s'asseia la Jana per dibuixar. En Saïd hi feia botar una pilota de tennis. La Mei hi resolia els mots encreuats del diari de l'avi. En Roc hi desmuntava joguines espatllades i, de vegades, fins i tot les tornava a muntar. I la Cèlia, que parlava poc però s'hi fixava molt, saludava tothom qui travessava la plaça.

Cada tarda, a dos quarts de sis, el banc blau es convertia en el centre d'operacions de la colla.

Un dilluns, però, el van trobar envoltat d'una cinta vermella i blanca.

—PRO-HI-BIT —va llegir en Saïd, estirant les síl·labes—. Això fa mala pinta.

Al respatller hi havia un paper enganxat.

“Banc fora de servei. Es retirarà divendres.”

—Retirar? —va dir la Jana—. On el retiraran?

—Potser li donaran una pensió —va dir en Roc.

Ningú no va riure gaire.

La pota del banc s'havia esquerdat. Quan en Saïd la va tocar amb la punta de la sabata, va fer nyec-nyec.

—No hi podem seure —va dir la Cèlia—. Però això no vol dir que l'hagin de llençar.

Van anar a preguntar al quiosc. La senyora Mercè, que ho sabia gairebé tot abans que passés, els va explicar que l'Ajuntament retiraria el banc perquè era vell. Potser, al cap d'uns mesos, n'hi posarien un de nou.

—Uns mesos? —va protestar en Saïd—. I mentrestant, on fem les reunions?

—Podeu reunir-vos drets —va dir la Mercè.

—Les reunions drets duren poc —va observar la Mei.

Aquella tarda es van asseure a terra, al costat de la cinta. Al cap de cinc minuts, en Roc tenia una marca de reixa als pantalons i la Jana havia recolzat el colze damunt d'un xiclet.

—Necessitem un pla —va dir ella.

—Jo puc arreglar la pota —va dir en Roc.

—Tu vas arreglar el meu despertador i ara sona a les quatre de la matinada —li va recordar la Mei.

—Però sona —va respondre ell.

La Cèlia va mirar el banc, la plaça i la gent que hi passava.

—Abans de fer un pla, hem de saber per a qui és important.

L'endemà van començar una investigació.

La Jana va preparar una llibreta amb una coberta blava. A dalt de cada pàgina hi va escriure: «Què hi fas, al banc blau?».

La resposta d'en Miquel, el forner, va ser: «Hi descanso quan porto les caixes de pa al casal d'avis».

La de l'Alba, que passejava dos bessons en un cotxet, va ser: «Hi dono el berenar als nens. Si no m'assec, un plora i l'altre escampa galetes als coloms».

El senyor Tomàs hi esperava el seu company de partida. La Nàdia, que caminava amb crosses, hi parava a mig camí de la farmàcia. La Fina hi prenia el sol. El repartidor de paquets hi ordenava les adreces. Tres alumnes de l'institut hi repassaven exàmens.

Fins i tot el gos de la perruquera hi tenia tractes: s'estirava a l'ombra que feia el respatller.

En dos dies van omplir vint-i-set pàgines.

—El banc no és nostre —va dir la Mei, repassant la llista.

En Saïd va arrufar el nas.

—Això és una mala notícia?

—No. És millor. Vol dir que som més.

La Jana va dibuixar un cartell:

SALVEM EL BANC BLAU

**Divendres se l'emporten. Dijous, a les sis, reunió a la plaça.
Porteu idees. I alguna cadira.**

En van penjar còpies al forn, a la farmàcia, al casal d'avis i a la porta de l'escola. La senyora Mercè en va posar una al quiosc, al costat de les revistes de cuina.

Dijous, a les sis menys cinc, a la plaça només hi havia la colla i quatre cadires de plàstic.

—Serà una reunió íntima —va dir en Roc.

A les sis en punt va arribar la Nàdia. Després, l'Alba amb els bessons. Després, el senyor Tomàs amb el seu company de partida, que es deia Amadeu i portava una cinta mètrica. Van venir la Fina, en Miquel, les tres alumnes de l'institut, la perruquera sense el gos i el gos sense permís de la perruquera.

Al final hi havia trenta-dues persones, sis cadires, un tamboret i un cotxet doble.

Tothom parlava alhora.

—Fem una protesta!

—Comprem un banc nou!

—Jo tinc dos palets!

—Els palets no són còmodes, Ramon!

La Mei va picar dues culleres que havia demanat al bar.

Clinc, clinc!

—Primer hem de saber si es pot reparar —va dir.

L'Amadeu havia treballat molts anys de fuster. Es va ajupir sense tocar la cinta i va examinar la pota.

—La fusta està malmesa, però la resta és bona. Caldria substituir aquesta peça, collar el respatller i polir algunes estelles.

—I pintar-lo —va afegir la Jana.

—Això és imprescindible? —va preguntar en Saïd.

—Absolutament.

La Cèlia va prendre nota de tot. Després van repartir les feines.

La Mei esbrinaria quant costava el material. En Roc ajudaria l'Amadeu a fer un dibuix tècnic de la peça. La Jana prepararia una carta. En Saïd recolliria signatures. La Cèlia parlaria amb totes les persones que no havien pogut venir.

—I els grans, què farem? —va preguntar en Miquel.

—Escotar quan ens encallem —va dir la Cèlia—. I ajudar amb les coses perilloses.

L'endemà al matí, abans d'anar a escola, la colla ja tenia cent tres signatures, un pressupost, tres fotografies i una carta que començava així:

Aquest banc no és només quatre fustes. És un lloc on la gent descansa, espera, conversa i es troba.

A la tarda van anar a l'oficina del barri. Els va rebre una tècnica municipal que es deia Olga i duia unes ulleres vermelles.

Va llegir la carta. Va mirar les fotografies. Va estudiar el dibuix de l'Amadeu.

—Heu fet una feina molt completa —va dir—. Però no podeu reparar mobiliari públic pel vostre compte. Hi ha normes de seguretat.

En Roc va abaixar el cap.

—Ja ho sabíem —va dir la Cèlia—. Per això hem vingut.

—El banc s'ha de retirar demà —va continuar l'Olga—. L'ordre ja està donada.

La colla es va quedar en silenci.

Lavors la Jana va veure que l'Olga encara fullejava la llibreta blava.

—Però —va afegir la tècnica— retirar-lo no vol dir llençar-lo. Puc demanar que el portin al taller municipal. Si l'estructura és segura, el podran reparar.

—I quant trigaran? —va preguntar en Saïd.

—No us enganyaré. Hi ha una llista d'espera.

La Mei va obrir el seu pressupost.

—Nosaltres podem aportar els diners del material.

—I la plaça pot esperar sense quedar-se buida —va dir la Cèlia—. Tenim una altra idea.

Aquell dissabte, el banc blau ja no hi era. Al seu lloc, però, hi van aparèixer dotze cadires diferents.

N'hi havia una de cuina, tres de terrassa, una plegable, una balanci que no parava quieta i una cadireta infantil on només cabia mig Saïd.

Cada cadira portava una etiqueta: «Seu, però torna-la al vespre al quiosc».

La plaça feia una mica de riure. Semblava que un menjador s'hagués barallat amb un bar i tots dos haguessin sortit al carrer.

Però funcionava.

La gent seia, les cadires canviaven de lloc i, quan algú en necessitava una, sempre hi havia unes mans disposades a acostar-l'hi. Les tres alumnes de l'institut van pintar un cartell amb un comptador de dies. En Miquel va deixar una guardiola en forma de barra de pa. Els bessons hi van tirar dos botons, una pedra i, finalment, una moneda de veritat.

Al cap d'una setmana havien recollit prou diners per al material. Al cap de dues, l'Olga els va enviar una fotografia del banc al taller. Al cap de tres, va arribar la notícia: l'estructura era segura i la reparació havia començat.

—Quant falta? —preguntava en Saïd cada tarda.

—Menys que ahir —responia la Mei.

El banc va tornar un dijous al matí.

Tenia la pota nova, el respatller ferm i la fusta ben polida. Els operaris l'havien deixat sense pintar perquè la Jana havia demanat una última feina per al barri.

Aquella tarda, sota la mirada de l'Amadeu i amb pots de pintura apta per a exterior, tothom hi va deixar una petita marca blava: una onada, un estel, una sabata, una espiga, unes ulleres, un gos, dues crosses, una pilota de tennis i vint-i-set coses més.

En Roc va pintar un despertador amb les agulles a les quatre.

—Aquesta broma no morirà mai, oi? —va preguntar.

—Mai —va dir la Mei.

Quan la pintura es va assecar, ningú no va córrer a ocupar el primer lloc. La Nàdia s'hi va asseure per descansar. Després, el senyor Tomàs i l'Amadeu van començar una partida. L'Alba va repartir el berenar als bessons sense perdre ni una galeta.

La colla va seure a terra, al davant.

—Tanta feina per quedar-nos sense lloc —va protestar en Saïd.

La Cèlia va assenyalar les cadires escampades per la plaça.

—Ara en tenim molts.

La Jana va obrir la llibreta blava per una pàgina nova i hi va escriure:

Pròxim assumpte: la font que esquitxa tothom menys qui té set.

En Roc es va aixecar d'un bot.

—Això sí que ho sé arreglar!

—Tu no toques la font —van cridar tots alhora.

I la riallada de la colla, de les famílies, dels avis i dels veïns va omplir la plaça del Rellotge de punta a punta.